

που. Ἡ στενότης τῶν θαλάμων ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔγρησμένον ως καταγώγια ἐκ τῶν ἐχθρῶν, θησαυροὶ δὲ ἡδύναντο καὶ ἀλλαχοῦ ν' ἀποτελῶσιν ἐπίστης ἀτραχλῶς καὶ μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν δαπάνην. Φαίνεται ὅτι ἀνηγέρθησαν μόνον πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς ὁρέζεως ἑκείνης τοῦ πνεύματος, ἥτις εἶναι ἀγώριος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἥτις πρέπει πάντοτε νὰ καταπράγνηται διὰ τινὸς ἐνασχολήσεως. Οἱ ἔχοντες ἥδη πᾶν δὲ, τι δύνανται ν' ἀπολαύσωσι, πρέπει νὰ ἐκτείνωσι τὰς ἐπιθυμίας των. Οἱ πρὸς γρῆσιν πᾶν τὸ ἀπαιτούμενον οἰκοδομήσας, πρέπει ν' ἀρχίσῃ καὶ χάριν κενοδοξίας νὰ οἰκοδομῇ, καὶ νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸ σχέδιόν του πᾶν δὲ, τι ἡ ἀνθρωπίνη δύναμις ἴσχυει νὰ ἐκτελέσῃ, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ ταχέως καὶ ἀλλην νὰ συλλάβῃ ἐπιθυμίαν.

Τὸ κραταιὸν τοῦτο κτίσμα θεωρῶ ὡς μηνημεῖον τῆς ἀνικανότητος τῶν ἀνθρωπίνων ἀπολαύσεων. Βασιλεὺς, δύναμιν ἔχων ἀπεριόριστον, καὶ θησαυρὸς ὑπερβάνοντας ὅλας τὰς πραγματικὰς καὶ φαντασικὰς γρείας του, ἀναγκάζεται νὰ παρηγορήσῃ, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως πυραμίδος, τὸν κόρον τῆς ἔξουσίας, καὶ τὸ ἀηδὲς τῶν ἡδονῶν, καὶ νὰ διατελέσῃ κατὰ τοὺς ὄχληρούς ἐνικαυτοὺς τοῦ παραχράζοντος βίου του, βλέπων μυρίους μογθοῦντας ἀνευ σκοποῦ, καὶ λίθον ἐπὶ λίθου τιθέμενον ἀνευ οὐδενὸς τέλους. Ὁστις δήποτε καὶ ἥσαι, ὅστις, μὴ ἔξαρκούμενος εἰς μετρίαν κατάστασιν, φαντάζεται τὴν εὐδαιμονίαν τῆς βασιλικῆς μεγαλοπρεπείας συγχάτοικον, καὶ δύνειρεύεται ὅτι ἡ ἔξουσίᾳ ἡ τὰ πλούτη ἐμποροῦν νὰ τρέψωσι μὲ διηνεκεῖς εὐγχαριστήσεις τὴν ὁρέξιν τοῦ νεωτερισμοῦ, θεώρησον τὰς πυραμίδας, καὶ δυολόγησον τὴν μωρίαν σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΔ'. Ἀπροσδόκητον ἀτύχημα εἰς τὴν βασιλόπαιδα.

Ἐστηκώθησαν, καὶ ἐπέστρεψαν διὰ τοῦ κοιλώματος δύθεν εἰχον εἰσέλθειν· ἥτοι μάζετο δὲ ἡ βασιλόπαιας ν' ἀπαγγεῖλῃ εἰς τὴν εὔνοουμένην τῆς μαχρὸν διήγησιν περὶ σκοτεινῶν λαβυρίνθων καὶ πολυτελῶν θαλάμων, καὶ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτῆς διαφόρων ἐντυπώσεων εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ὁδοῦ. Ἄλλὰ φύσαντες εἰς τὴν θεραπείαν των, εὔρον ἀπαντάς σιωπηλούς καὶ κατηφεῖς· οἱ ἀνδρες ἐδέειχνον αἰσχύνην καὶ φόβον εἰς τὰ πρόσωπα, αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον ἐν ταῖς σκηναῖς.

Τίσυνέθη δὲν ἔζήτησαν νὰ εἰκάσωσιν, ἀλλ' ἀμέσως ἤρωτησαν. Μόλις ἐμβήκετε εἰς τὴν πυραμίδα, ἀπεκρίθη εἰς τῶν θέραποντων, καὶ λόγος Ἀράβων ὡρμήσεις καθ' ἡμῶν· ἥμεθα δὲ πολὺ ὀλίγοι ν' ἀντισταθῶμεν, καὶ πολὺ βραδεῖς νὰ διεκφύγωμεν. Ὅθεν ἥρπαξαν ἥδη πᾶν δὲ, τι αἱ σκηναὶ περιείχον, καὶ ἥθελον συμπαραλάβει καὶ δλους ἡμᾶς, ἐὰν Τοῦρχοι τινες

ἴππεῖς πληγιάσαντες δὲν ἔτρεπον αὐτοὺς εἰς φυγὴν πλὴν, τὸ δυστυχέστερον, ἥρπασαν τὴν δέσποιναν Πεκουᾶν μετὰ τῶν θεραπαινῶν της, καὶ ἔφυγον μετ' αὐτῶν οἱ Τοῦρχοι διώκουσιν αὐτοὺς ἥδη κατὰ προτροπήν μας, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν δύνανται νὰ τοὺς προφθάσωσι.

Ἡ Νεκαγία ἐλειποθύμησεν ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς λύπης. Ὁ δὲ Ρασσέλχς, κατὰ τὴν πρώτην ἔξαψιν τῆς ὄργης του, διέταξε τοὺς θεράποντας αὐτοῦ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι, καὶ ἥτιμαζετο νὰ καταδιώξῃ τοὺς ληστάς μὲ τὴν ρομφαῖαν εἰς τὴν χεῖρα. Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰμπαχος, τί δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς ἀπὸ τὴν βίαν ἡ τὴν γενναιότητα; Οἱ Ἀράβες κάθηνται ἐφ' ἵππων γεγυμνασμένων εἰς τὴν μάχην, ἥμεις δὲ ἔχομεν ἀχθοφόρα μόνον κτήνη. Αγ ἀφήσωμεν τὴν παροῦσαν θέσιν μας, ἐνδέχεται ν' ἀπολέσωμεν τὴν βασιλόπαιδα, ἀλλ' οὐδεμία ἐλπὶς νὰ ἀνακτήσωμεν τὴν Πεκουᾶν.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψαν οἱ Τοῦρχοι, μὴ δυνηθέντες νὰ προφύάσωσι τὸν ἐχθρόν. Ἡ βασιλόπαιας ἥρχισε νέας θρηνολογίας, ὁ δὲ Ρασσέλχας μοδις ἐκρατήθη τοῦ νὰ μὴ ἐπιπλήξῃ αὐτοὺς ὡς δειλούς· ἀλλ' ὁ Ἰμπαχος ἥτο γνώμης ὅτι ἡ φυγὴ τῶν Ἀράβων δὲν ἥτο ἐπαύξησις τῆς δυστυχίας των, διότι, ἵσως, ἥθελον φογεύσαι μᾶλλον ἡ παραδώσει τοὺς αἰχμαλώτους των.

ΤΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΙ ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΝ;

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔννοιο, καθὼς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἔθνη, ὅσα ποτὲ ἐθύκαν εἰς ἀκμὴν τινὰ δυνάμεως καὶ δόξης, ἥτο εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἡλικίαν ταπεινὸν, ἀσθενὲς, καὶ ἀπαδευτον· ὁ φυσικὸς ὅμως χαρακτὴρ αὐτοῦ, ἥτε γεωγραφικὴ θέσις καὶ τοπικὴ μόρφωσις, εἶναι τοιαῦτα, ὥστε, καίτοι συμιρότατον, φαίνεται ὅτι ἥτο ὑπ' αὐτῆς τῆς φύσεως πρωτισμένον νὰ διαπρέψῃ μεταξὺ τῶν ἔθνων. Τὸ μεγαλύτερον μῆκος τῆς ἀρχαίας Ἐλλάδος ἀπὸ τοῦ Ταινάρου μέχρι τῆς Μακεδονίας δὲν ἥτο εἰμὴ πεντήκοντα μῖλια Γερμανικά· τὸ δὲ πλάτος ἀπὸ τοῦ Σουνίου μέχρι τῆς Λευκάδος ἔξι καὶ τριάκοντα. Ἡ ρικρὰ αὕτη ἐκτασίς κατατεμονόμενη ὑπὸ ὄρεων διήρει τοὺς κατοίκους εἰς διαρρόους λαοὺς ως εἰς τόσα διάφορα ἔθνη, ἔκκεστος τῶν ὄποιων εἰχεν ἴδιον ἡγεμόναν ἡ βασιλέα. Ἄλλ' αἱ διάφοροι αὗται ἡγεμονίαι ἥτε βασιλεῖαι μὴ δυνάμεναι διὰ τὴν συμιρότητα αὐτῶν νὰ συντηρῶνται, ἡ συγχωνευθῆσαι νὰ συγκροτήσωσι μίαν βασιλείαν, μετέπειτον τελευταῖον εἰς τόσας διαγαργίας καὶ δημοκρατίας. Ἡ ἔξαρτος δὲ εὐκρασία τοῦ Ἑλληνικοῦ κλίματος· ἡ ποικιλία τῶν ἐπιτηδείων προϊόντων τῆς γῆς οὐ μόνον εἰς τροφὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τέχνας· τὸ πολυλίμενον τοῦ τόπου, καὶ ἡ γειτνίασις αὐτοῦ πρὸς τὴν Θράκην, Άσιαν,

*Ἐν μίλιον Γερμανικὸν εἶναι πέντε καὶ τεσσαράκοντα ετάδια.

Ιταλίαν και Αφρικήν, ταῦτα πάντα κατέσταινον τὸν Ἑλ-
ληνα ὁζύνουν, φιλελεύθερον, βιομήχανον, και ἐψυῆ εἰς τέ-
χνας και ἐπιστήμας. Ταῦτα δημοταὶ τὰ φυσικὰ γαρίσματα, διόν εἶναι δραστήρια, τοπούτω μᾶλλον ἔχουσι χρείαν ὀρθῆς και ἴσγυρᾶς διευθύνσεως, διὰ νὰ φέρωσιν ἀγαθὰ ἀποτέλε-
σματα. Τὸ φιλελεύθερον μᾶλιστα εἶναι μὲν θεῖον δῶρον, και οὐσιώδης χαρακτὴρ τῆς λογικῆς φύσεως¹ πλὴν, ἀν ὁ ἄνθρωπος ἡναι φύσει φιλελεύθερος, ἔξισον δημοταὶ εἶναι και φύσει κοινωνικός. Όθεν δὲν δύναται ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ ν' ἀκολουθῇ τὰς ὁρέζεις τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας. Ἐξω μὲν τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἀσχετος και μερονωμένος ζῶν, ἄλλον κανόνα, ἄλλον νόμον διαγωγῆς δὲν ἔχει, παρὰ τὸ μέτρον τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ δυνάμεων ἐντὸς δὲ τῆς κοινωνίας συζῶν μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ἔχοντας τὰς αὐτὰς φυσικὰς χρείας και δυνάμεις, ἀναγκαίως περιορίζεται ὑπὸ νόμων εἴτε γραπτῶν εἴτε ἀγράφων διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία μεταξὺ ἀνθρώπων φερομένων ἑκάστου κατὰ τὴν ὄρμὴν τῶν ὁρέζεων και αἰσθημάτων τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας. Εἰς τὴν τοιαύτην κατέστασιν δὲν ἥθελον εἰσθαι, παρὰ τοσαῦτα ἀνθρωπόμορφα θηρία ὑπ' ἄλληλων ἐπιβουλεύμενα, καταδιωκόμενα και φονεύμενα. Έξ αὐτῆς λοιπὸν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου γεννᾶται ἡ ἀνάγκη τῶν περιοριστικῶν νόμων τῆς ἀπολύτου ἀτομικῆς ἐλευθερίας, η ἀνάγκη μιᾶς τινος ἐννόμου κυβερνήσεως, εἰς τὴν ὅποιαν νὰ ὑποτάττῃ ἔκαστος μέρος τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας, διὰ νὰ ζῆ μὲ τὸ ὑπολοιπὸν ἀσφαλῶς, και νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς νομίμου γρήσεως τῶν σωματικῶν και ψυχικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, δισειναι ἀδύνατον νὰ ἀπολαμβάνῃ ἔξω τῆς κοινωνίας.

Ἐνταῦθα λοιπὸν, ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἡ ἐλεύθερος πολίτης, ἡ ἀνδράποδον, κατὰ τὸ ἀφαιρούμενον μέρος τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας² ἐλεύθερος, ἐάν ζῆ ὑπὸ νόμους δικαίους, και αὐτὸς μὲν εὐσυνειδήτιος και προθύμως ἐκπληροῦ αὐτοὺς ὡς ἱερὰς συνθήκας, και σέ-
βηται τὰς ἀρχάς³ αἱ δὲ ἀρχαὶ προστατεύωσιν αὐτὸν κατὰ τοὺς νόμους, και ἔξασφαλίζωσι τὴν φυσικὴν και πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξίαν, τὴν ζωὴν, τὴν τιμὴν, τὴν κατέστασιν, τὸ ἐπάγγελμα, τὴν κατ' ἀξίαν μεθέξειν τῶν ἀξιωμάτων, ἐν ἐνὶ λόγῳ πάσαν τὴν νόμιμον γρῆσιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ. Θέλει δὲ εἰσθαι ἀνδράποδον, ἄλλ' οὐχὶ πολίτης, ἐάν τις ἡ τινὲς ὑπερέχοντες ὄπωροι ποτε κατὰ τὴν δύναμιν, και μὴ γνωρίζοντες μηδένα νόμον, μηδὲ ὑποκείμενοι εἰς εὐθύνην τινὰ, κρατῶσιν ὑποχείριον τὴν ὑπαρξίαν αὐτοῦ, καταδινα-
στεύοντες τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν, και μὴ ἀφίνοντες εἰς αὐτὸν, παρὰ διόν ἀν⁴ μέρος αὐτοὶ θέλωσι, και ὀπόταν θέλωσιν. Εἰς τὸν ἐλεύθερον λοιπὸν κατὰ νόμους πολίτην ὑπάρχουσι κυρίως δικαιώματα και καθήκοντα ἡ γρέη εἰς δὲ τὸν διεδουλωμένον οὐδὲν δικαιώματα, ἀλλὰ βία, ἀνομία, και ἀνάγκη ὥστε κοινωνία ἀληθῶς πολιτικὴ δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ὑπάρξῃ οὕτε εἰς ἐλεύθερίαν ἄνομον και ἀκανύ-
νιστον, οὕτε εἰς δουλείαν ἀπόλυτον. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο

τούτων ἄκρων γεννῶνται αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι, και μᾶλλον ἡ ἡττον εύτυχουσι και διξιζόνται, καὶ διόν πλησιά-
ζουσιν εἰς τὸν μέσον τοῦτον δρόμον, διστις εἶναι ἡ λογικωτέρα και δικαιοτέρα σύγκρασις τῶν δικαιωμάτων και καθηκόν-
των τοῦ πολίτου.—N. BAMBAΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 5.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ.

ΟΙ πιλαιοὶ διήρεσαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰς δώδεκα ἐπαρχίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τόπους χωριστοὺς, ἐξ ὧν τινὲς ἦσαν κατὰ καιροὺς και βασιλεία δινατά.

Πρὸς μὲν βορρᾶν, συνορεύουσαι μὲ τὸν Εὔξενον Πόντον ἦσαν τρεῖς, η Βιθυνία, η Πρωθαγονία, και δὲ Πόντος⁵ εἰς δὲ τὰ ἐνδό-
τερα τρεῖς, η Φρυγία, (περιέχουσα τὴν Λυκαονίαν), η Γαλατία,
και η Καππαδοκία⁶ πρὸς δὲ νότον ἐπὶ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης
τρεῖς, η Λυκία δηλ. η Παμφυλία (περιέχουσα και τὴν Πισιδίαν),
και η Κιλικία⁷ και πρὸς δυσμάς τρεῖς, συνορεύουσαι μὲ τὸ Αιγαῖον
Πέλαγος, η Μυσία (συμπεριλαμβάνουσα και τὴν Τρωάδα και τὴν
Αιολίδα), η Λυδία (μετὰ τῆς Ιωνίας), και η Καρία (μετὰ τῆς
Δωρίδος).

Οὐδεμία τῶν ἐπαρχιῶν τούτων ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλαιὰν Διατήκην, ἀλλ' θλαι σχεδὸν εἰς τὴν Νέαν, διότι εἰς αὐτὰς ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι τὸ Εὐαγγέλιον. Σημειωτέον δὲ θτι εἰς τὴν Νέαν Διατήκην τὸ δόνομα 'Α σία περιορίζεται εἰς τὰ πλησίαν τῆς Σμύρνης και τῆς Ἐφέσου μέρη⁸ δηλαδὴ εἰς ἔκεινην τὴν Ρωμαϊκὴν δι-
οίκησιν, τῆς δοπίας δὲ Ἀνθύπατος ἐκατοίκει εἰς τὴν Ἐφέσον. Ιδὲ Πράξ. β. 9, ιστ'. 6, Α'. Πέτ. α. 1, Ἀποκ. ἀ. 4, II. Σημειωτέον δὲ καὶ θτι η Τρωάδας και η Αιολίς ἐνίστε μὲν λογίζονται διάρηταις μέρη τῆς Μυσίας, ἀλλοτε δὲ διάρηταις μὲν λογηματίζουσαι τὸ δυτικὸν αὐτῆς δριον-
τὸ αὐτὸν ἀλληλεύει και περὶ τῆς Ιωνίας διάρηταις πρὸς τὴν Λυδίαν, και περὶ τῆς Δωρίδος διάρηταις πρὸς τὴν Καρίαν⁹ η Πισιδία διάρηταις συμπε-
ριλαμβάνεται εἰς τὴν Παμφυλίαν, η Πρωθαγονία εἰς τὴν Γαλα-
τίαν, και δὲ Πόντος εἰς τὴν Καππαδοκίαν, ἀλλοτε δὲ παριστάνον-
ται διάρηταις καιρισταὶ, κτλ.

(1.) ΚΙΑΙΚΙΑ.

Ἀρχόμενοι ἐξ ἀνατολῶν, πρώτην ἐπαρχίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, και συνορεύουσαν μὲ τὴν Συρίαν, εύρισκομεν τὴν Κιλικίαν¹⁰ πρὸς δὲ βορρᾶν ἔχει τὸ δρός Ταῦρον, πρὸς δυσμάς τὴν Παμφυλίαν, και πρὸς νότον τὴν Μεσογείον Θαλάσσαν.

Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας ταῦτης η Ταρσός, πατρὶς τοῦ Ἀπόστολου Παύλου, και « πόλις ἐλεύθερα » κατὰ τὸν Πλίνιον.* Κεῖται δὲ εἰς διάρηταις και καρποφόρον πεδιάδα ἐπὶ τῶν διγθῶν τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου τὴν σήμερον Τουρκιστὶ Κα-
ρά-σοῦ.

(2.) ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ.

Πρὸς βορρᾶν τῆς Κιλικίας ἔκειτο η Καππαδοκία, ἐπαρχία με-

* Tarsum liberam urbe. m. κτλ. Πλίν. Ιστ. Φυσ. ἡ. 22. Τινὲς ἀποδίδουν εἰς τὴν περίτεταν ταῦτην τὸ δικαίωμα τῆς Ρωμαϊ-
κῆς πολιτείας τὸ δόπιον εἴχεν δὲ Παθλός¹¹ ἀλλὰ παραβάλλοντες Πράξ. κα. 20¹² καὶ κρ. 21-29, βλέπομεν διότι διγχίλιαρχος ἐπρόσταξε¹³ νὰ τὸν ἔξετάσωι μὲ μάστιγχα, ἀσφῦ ἔμαθεν διότι ἦτο γένηντα τῆς Ταρσοῦ, και ἐπομένως διότι ἐκ τούτου δὲν ἐσυμπέρανε μετὰ θετι-
κότητος διότι εἶναι πολίτης τῆς Ρώμης. Πιθανὸν διότι διά οἰκογένεια τοῦ Παύλου εἴχεν ἀπολάβει τὸ προνόμιον τῆς πολιτείας διὰ ἐκ-
δουλεύσεις τοῦ πατρὸς διά τινος ἀλλοῦ προγόνου αὐτοῦ, γενομένης πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν ἔουσαντα.